

нам краще жити, використовуючи 90 відсотків нашого доходу, ніж всі 100 відсотків. Отже чесні платники десятини розуміють, як бути ощадливими і самозабезпеченими.

Я остаточно зрозумів: найцінніші Господні благословення—це благословення духовні, і часто вони стосуються сім'ї, друзів та євангелії. Господь часто дає благословення особливої чутливості до впливу і проводу Святого Духа, особливо у справах шлюбних та сімейних, серед яких, наприклад, виховання дітей. Ця духовна чутливість допоможе нам отримати благословення злагоди й миру в сім'ї. Президент Джеймс Е. Фауст сказав, що сплата десятини—це прекрасне страхування від розлучень (див. Джеймс Е. Фауст, “Зміцнення вашого шлюбу”, *Ліягона*, квіт. 2007, сс. 3–6).

Сплата десятини допомагає нам зробити своє серце покірним та смиреним, серцем вдячним, яке “визнає Його руку в усьому” (УЗ 59:21). Сплата десятини виховує в нас щедре й прощаюче серце, серце співчутливе, яке сповнене чистою любов'ю Христа. Ми з більшою охотою служимо й благословляємо інших, маючи слухняне серце, що підкоряється Господній волі. Ті, хто регулярно платить десятину, виявляють, що їхня віра в Господа Ісуса Христа зміцнилася, і вони набувають міцного живого свідчення про Його євангелію та Його Церкву. Жодне з цих благословень жодним чином не стосується грошей чи чогось матеріального, але дійсно, ці благословення є найціннішими Господніми благословеннями.

Я свідчу: якщо ми будемо чесно платити десятину, Господь відчинить отвори небесні і пролле на нас найцінніші Свої благословення. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Лінн Г. Роббінс
Сімдесятник

Якими чоловіками і жінками повинні ви бути?

Тож нехай ваші зусилля з розвитку якостей, подібних до Христових, будуть успішними, щоб Його образ ви отримали у виразі вашого обличчя і Його якості виявлялися у вашій поведінці.

“Бути чи не бути?”. Це дуже хороше запитання¹. Однак Спаситель поставив це запитання більш глибоко, перетворивши на важливе доктринальне запитання для кожного з нас: “Якими людьми повинні ви *бути*? Істинно Я кажу вам, такими самими, як *Я є*” (3 Нефій 27:27; курсив додано). Перша особа дієслова *бути* в теперішньому часі має форму *я є*. Він запрошує нас взяти на себе Його ім'я і Його сутність.

Щоб стати такими, як Він є, ми також повинні *робити* все, що Він *робив*: “Істинно, істинно, Я кажу вам, це є Моя євангелія; і ви знаєте те, що ви повинні *робити* в Моїй церкві; бо ті діяння, які ви бачили, коли Я *робив*, є тими, які ви теж будете *робити*” (3 Нефій 27:21; курсив додано).

Бути і *робити* нерозривно пов'язані. Як взаємозалежні вчення, вони підсилюють і активізують одне

одного. Наприклад, віра надихає людину молитися, а молитва, у свою чергу, зміцнює віру людини.

Спаситель часто засуджував тих, чия сутність, тобто поняття *бути*, не відповідала їхнім вчинкам, тобто поняттю *робити*, називаючи їх лицемірами: “Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене” (Марк 7:6). *Робити* без того, щоб *бути*—це лицемірити, або прикидатися тим, ким ти не є, тобто брехати.

І навпаки, *бути* без того, щоб *робити*,—є порожнім, як “віра, коли діл не має,—мертва в собі” (Якова 2:17; курсив додано). *Бути* без *робити* насправді не є *буттям*—це самообман. Це ніби думати, що людина є хорошою лише тому, що її наміри є хорошими.

Робити без *бути* (лицемірство) створює хибне уявлення для інших, у той час як *бути* без *робити* створює хибне уявлення для себе самого.

Спаситель дорікав книжникам і фарисеям за їхнє лицемірство: “Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину (і вони дійсно це *робили*) із м’яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру” (Матвій 23:23). Іншими словами, вони не *були* такими, якими мали *бути*.

У той час як Спаситель визнавав важливість поняття *робити*, Він визначає поняття *бути* як “найважливіше”. Чому *бути* є більш важливим, можна проілюструвати такими прикладами:

- Коли ми входимо у води хрищення, це те, що ми *робимо*. Але передувати цьому повинно поняття *бути*, тобто наявність віри в Ісуса Христа і могутня зміна серця.
- Причащаючись, ми щось *робимо*. *Бути* ж гідними причастя є набагато вагомішим і важливішим питанням.
- Висвячення у священство—це дія, тобто стосується поняття *робити*. Однак більш важливою є сила священства, яка ґрунтується на “принцип[ах] праведності” (УЗ 121:36), тобто на понятті *бути*.

Багато з нас пишуть перелік того, що треба *зробити*, який нагадає нам про те, чого ми хочемо досягнути. Але рідко люди пишуть перелік того, *якими бути*. Чому? Тому що справи або події з категорії *зробити* можна викреслити зі списку, коли вони *зроблені*. Однак справи категорії *яким бути*—не мають завершення. Я не можу поставити галочку, коли йдеться про те, яким *бути*. Я можу організувати для своєї дружини прекрасний вечір цієї п’ятниці. Але це стосується поняття

зробити. Однак *бути* хорошим чоловіком—це не подія. Це повинно *бути* частиною мого ества, мого характеру чи того, яким я є.

Або як батько, хіба можу я поставити помітку біля імені своєї дитини на знак того, що я вже *справився* із завданням? Ми ніколи не можемо завершити завдання, коли йдеться про те, щоб *бути* хорошими батьками. А якщо ми хороші батьки, то серед найголовнішого, чого ми можемо навчити своїх дітей, це те, як *бути* більше схожими на Спасителя.

Подібні до Христових якості з категорії *бути* невидимі, однак вони є рушійною силою того, що ми *робимо*, а це можна побачити. Наприклад, коли батьки допомагають дитині навчитися ходити, ми бачимо, як вони *роблять* щось, підтримуючи й хвалячи дитину. Ці *дії* є виявом невидимої любові в їхніх серцях, та також невидимих віри і надії в потенціал дитини. День за днем вони докладають зусилля, які є доказом їхніх невидимих якостей з категорії *бути*—терпіння та старанність.

Оскільки поняття *бути* лежить в основі поняття *робити* і мотивує *це* поняття, то, навчаючи тому, якими *бути*, ми покращимо поведінку набагато швидше, ніж якщо зосередимося на понятті *робити* з тією самою метою.

Якщо діти погано поводяться, скажімо сваряться одне з одним, ми часто неправильно концентруємо свою увагу на тому, щоб виправити те, що вони *роблять*, тобто на сварці, яку спостерігаємо. Однак *дія*, тобто поведінка, є лише симптомом невидимого мотиву їхнього серця. Ми можемо запитати себе: “Які якості, якщо дитина їх зрозуміє, виправлять цю поведінку в майбутньому? Вміння бути терплячим і прощати,

коли відчуваєш роздратування? Любити й бути миротворцем? Здатність брати особисту відповідальність за вчинки інших і не звинувачувати?”

Як батьки навчають цим якостям своїх дітей? Ми ніколи не будемо мати кращої нагоди навчати й виявляти нашим дітям якості, притаманні Христу, ніж коли ми їх дисциплінуємо. Слово *дисципліна* в латинській мові має один корінь зі словом *учень*—“disciple”, і означає, що ми, зі свого боку, будемо виявляти терпіння і навчати. Не слід робити це в гніві. Ми можемо і повинні дисциплінувати таким чином, як цього навчають в 121 розділі Учення і Завітів: “через переконання, довготерпіння, м’якість, і лагідність, і любов нелицемірну: добротою і чистим знанням” (вірші 41–42). Це все якості, подібні до Христових, з категорії *бути*, які мають стати частиною того, ким ми є як батьки і як учні Христа.

Завдяки дисципліні дитина навчається наслідкам. У такі моменти дуже корисно негативне перетворити на позитивне. Якщо дитина зізнається в неправильних вчинках, похваліть її за сміливість, яка була необхідна для того, щоб зізнатися. Запитайте дитину, чого вона навчилася завдяки помилці чи неправильному вчинку. Це дає можливість вам, і, що більш важливо, Духу торкнутися серця дитини і навчати. Коли ми навчаємо дітей доктрині за допомогою Духа, тоді та доктрина має силу з часом змінити їхню сутність (категорію *бути*).

Алма зрозумів цей самий принцип, що “проповідання Слова мало велику силу вести людей *робити* те, що було справедливим—так, це мало сильніший вплив на свідомість людей, ніж меч” (Алма 31:5; курсив додано). Чому? Тому що меч може лише карати (*робити*),

в той час як проповідування слова змінювало саму сутність людей, того, ким вони *були* або могли *стати*.

Приємна і слухняна дитина дасть можливість батькам засвоїти курс “Батьківство 101”. Але якщо ви благословенні дитиною, яка випробовує ваше терпіння найвищою мірою, то ви пройдете курс “Батьківство 105”. Замість того, щоб міркувати над тим, що ви зробили не так у доземному житті й чому на таке заслуговуєте, ви можете вважати нелегку дитину благословенням і нагодою стати більше схожими на Бога. Яка дитина більше випробує, загартує і розвине ваше терпіння, довготерпіння та інші чесноти, притаманні Христу? А може, ця дитина є для вас такою ж потрібною, як і ви для неї?

Ми всі чули пораду: засуджуйте гріх, а не грішника. Так само, коли наші діти не поведуться належним чином, нам потрібно бути обережними і не казати того, що спонукає їх думати, ніби те, що вони *зробили* неправильно, є результатом того, ким вони є. “Ніколи не дозволяйте, щоб помилка в діях переросла в помилкове сприйняття своєї сутності, що відбувається завдяки таким ярликам, як “дурень”, “тупий”, “ледащо” або “нездара”². Наші діти є Божими дітьми. Це і є їхньою справжньою сутністю й потенціалом. Мета Його плану—допомогти Своїм дітям подолати помилки й неправильні вчинки та розвиватися, щоб стати такими, як Він є. Тому не дуже хорошу поведінку слід вважати чимось тимчасовим, а не постійним—дією, а не сутністю.

Отже, нам треба бути дуже обережними, якщо, роблячи зауваження дітям, ми постійно використовуємо такі фрази, як “Ти завжди ...” або “Ти ніколи ...”. Не зловживайте такими

фразами: “Ти ніколи не зважаєш на мої почуття” або “Чому ти завжди змушуєш нас чекати?” Такі фрази змушують думати, що вчинки і є сутністю. Це негативно може впливати на самооцінку й самоповагу дитини.

Неправильне розуміння сутності може виникати тоді, коли ми запитуємо дітей, ким вони хочуть *бути*, коли виростуть, ніби те, що людина *робить*, заробляючи гроші, визначає те, якою вона є. Ні професія, ні статки не повинні бути визначальними факторами, коли йдеться про божественну сутність або самоповагу. Спаситель, наприклад, був скромним теслею, але це навряд чи є визначальним фактором Його життя.

Допомагаючи дітям зрозуміти, якими вони є і допомагаючи підвищити їхню самоповагу, ми можемо належним чином похвалити їх за досягнення чи поведінку—за те, що вони *роблять*. Але мудріше буде найбільше похвалити їх за характер і віру—за те, ким вони є.

У спортивних іграх мудрий спосіб похвалити дітей за їхню гру (категорія *робити*)—це підійти до цього з точки зору категорії *бути*: похвалити за активність, наполегливість, витримку перед лицем супротивника тощо, таким чином відзначивши обидва аспекти—*бути* і *робити*.

Коли ми просимо дітей *робити* щось у домі, ми можемо подумати, як похвалити їх за те, якими вони є, наприклад: “Мені так приємно, коли ти робиш хатню роботу з бажанням”.

Коли діти приходять із табелем зі школи, ми можемо похвалити їх за хороші оцінки, однак більш корисно хвалити дітей за *старанність*: “Ти виконав усі завдання. Ти тепер знаєш, як вирішувати і закінчувати складні завдання. Я тобою пишаюся”.

Під час сімейного вивчення Писань шукайте приклади рис характеру, про які ви читали того дня, й обговорюйте їх. Оскільки риси характеру, подібного до Христового, є дарами Бога і їх неможливо розвинути без Його допомоги³, моліться про ці дари під час сімейних і особистих молитов.

За обіднім столом час від часу говоріть про риси характеру, особливо ті, про які ви того ранку читали в Писаннях. “Яким чином ти виявляв свою дружбу сьогодні? Як ти виявляв сьогодні співчуття? Як віра допомогла тобі сьогодні протистояти труднощам? Чи був ти сьогодні надійним? чесним? щедрим? смиренним?” У Писаннях є дуже багато якостей, яких треба навчати і навчатися.

Найважливіший метод навчати своїх дітей *бути*—це самим *бути* такими батьками, яким є для нас Небесний Батько. Він—досконалий родитель і Він поділився з нами підручником для батьків—Писаннями.

Свої слова сьогодні я насамперед адресував батькам, однак ці принципи можна застосовувати скрізь. Тож нехай ваші зусилля з розвитку якостей, подібних до Христових, будуть успішними, щоб Його образ ви отримали у виразі вашого обличчя і Його якості виявлялися у вашій поведінці. Тоді, коли діти чи інші люди відчують вашу любов і побачать вашу поведінку, це нагадає їм про Спасителя і наблизить їх до Нього. Про це я молюся і свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Вільям Шекспір, *Гамлет, принц датський*, дія 3, сцена 1, рядок 56.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader's Digest*, May 2009, 95.
3. Див. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), сс. 121–122.